

U-652X/83/2011
RA: [REDACTED]

Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság

51.Mf.638.364/2011/3.

KIM Közzolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	UIM/33 062 / 2012
Iktatószám:	U-652X/AG011/2012
Iktatás dátuma:	2012. MÁRC. 2. O.
Mellékletek száma:	
Ügyszám:	[REDACTED]
Irártári létszám:	

FŐVÁROSI MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
ÜGYIRATSZÁM KEZELÉSRE:	
ÉRK:	2012 -02- 0 7
PÉLDÁNY:	FELZET:
MELLÉKLET:	KOZTUK:
ÜGYIRATSZÁM: LITIGIATON:	

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság

[REDACTED] felperesnek, a

[REDACTED] jogtanácsosok által képviselt

Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1357 Budapest, Pf. 2.) alperes ellen

kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 37.M.3725/2010/15. sorszámú ítélete ellen a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000,- Ft (hetvenezer forint) másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2011. június 1-jén kelt 37.M.3725/2010/15. sorszámú ítéletével elutasította a felperes keresetét és 150.000,- Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú ítéletében megállapított tényállás szerint a felperes 2007. október 17-étől állt közzolgálati, majd kormánytisztviselői jogviszonyban az alperessel, illetve jogelődjével. 2010. május 31-étől a Kormányiroda nevű főosztály szervezeti egységénél végzett munkát a kormányzati jogalkotás és az igazgatás összehangolása, valamint az audiovizuális politika területén. 2010. július 9-én a munkáltató indokolás nélküli felmentéssel megszüntette a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát. A felperes felmentését megelőzően a Pápai Nunciatúráról érkezett levél fordítását kapta feladatul, figyelemmel magas szintű angol nyelvtudására és európai uniós szakjogász végzettségére. A fordítás során szakmai hibát vétett és ez a szöveg a hiba kijavítása nélkül került be egy kormányhatározatba.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy az Alkotmánybíróság 2011. május 31-i hatállyal semmisítette meg a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) bekezdését, így az azt megelőzően hozott olyan munkáltatói intézkedés, amelyet az adott

jogszabályhelyre alapítottak, nem jogellenes. Megállapította, hogy alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a Ktjv-nek az indokolás nélküli felmentésre vonatkozó rendelkezése az európai uniós Alapjogi Chartába ütközött. Bár a felperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére hivatkozott, nem valószínűsítette, hogy valós, vagy vélt politikai vélemény alapján érte őt hátrány a munkáltatónál jogviszonya megszüntetésekor. Önmagában ugyanis a világhálón való megjelenésre történő hivatkozás nem alapozza meg az adott politikai vélemény fennálltát, s azt, hogy az alperes ennek tudatában volt az intézkedése meghozatala során. A rendeltetésellenes joggyakorlásra történő felperesi hivatkozás vonatkozásában kifejtette, hogy amennyiben a kormánytisztviselő nem a munkáltatói elvárásoknak megfelelően végzi a munkáját, úgy az okát képezheti egy indokolás nélküli felmentésnek is. A per eldöntése szempontjából nem tartotta relevánsnak azt tisztázni, hogy kinek a felterjesztésével került a felperes által fordított levél továbbításra, valamint, hogy a felperes munkaköri kötelezettségei közé tartozott-e a levél fordítása, vagy sem. Így az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványt elutasította. Ugyancsak nem tartotta alaposnak a felperes kinevezés-módosítás és felmentő okirat jogforrási hierarchiában betöltött helyére vonatkozó előadását sem.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Előadta, indokolatlanul nem rendelkezett a bíróság az azzal kapcsolatos bizonyítási indítványáról, hogy az alperes mutassa ki, hogy a felmentését követően hány kormánytisztviselőt, milyen végzettséggel és fizetéssel vettek fel a korábbi munkavégzésül szolgáló szervezeti egységhez. Ugyancsak kifogásolta, hogy a bíróság nem adott helyt azzal kapcsolatos bizonyítási indítványának, hogy az alperes csatolja az érintett kormányhatározat felterjesztéséről szóló aktát annak megállapítására, hogy annak kidolgozásában részt vett-e a felperes. Állította, hogy felmentésének indoka és a rendeltetésellenes joggyakorlás alapja az volt, hogy a felperes elírást követett el egy kormányhatározat szövegében. Ennek megfelelően jelentősége van annak, hogy egy kormányhatározatnak ki a felterjesztője, ugyanis neki kellett volna ellenőriznie a szöveg helyességét. Álláspontja szerint az országgyűlési képviselő-jelöltsége sokkal több volt, mint egy egyszerű politikai vélemény, hisz ez egy komplett kialakult politikai világkép képviselőre való jelöltséget jelent, amelyről az alperes tudomást szerezhett. Kifogásolta, hogy a 2010. évi LVIII. törvény hatályba lépését követő 3. napon kézbesítették számára a jogviszonya megszüntetéséről szóló okiratot és nem adtak lehetőséget számára képességei bizonyítására. Nem vitatta, hogy az audiovizuális politikával kapcsolatos feladatkör más minisztérium hatáskörébe került, de ezen túl egyéb feladatokat is el tudott volna látni az alperesnél, illetve áthelyezhették volna őt a másik minisztériumba is. Kérte a felperes az alperes kötelezését a hivatkozott új szervezeti struktúrája kialakítására vonatkozó olyan okirat bemutatására, amelyből annak hatálybalépése megállapítható. A felperes fellebbezésében aszerint pontosította keresetét, hogy elsődlegesen a Ktv. 60. § (3) bekezdése alapján 12 havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest, másodlagosan a Ktv. 60. § (4) bekezdése alapján 36 havi átlagkeresetének megfelelő összegű átalány-kártérítésre tartott igényt, míg harmadlagosan azt kérte, hogy „marasztalja a bíróság az alperest a felmentést kimondó okirat átadása és a kinevezés-módosításban meghatározott minisztérium új szervezeti struktúrájának kialakítása (amikor a felmentő okirat hatályba léphetett volna) közötti időszakra a felperes átlagkeresetének megfizetésére.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes költségeiben történő marasztalását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, az abból helyesen levont ténybeli és jogi következtetések alapján, és a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben is helytálló döntést hozott. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése

jogszabályhelyre alapítottak, nem jogellenes. Megállapította, hogy alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a Ktv-nek az indokolás nélküli felmentésre vonatkozó rendelkezése az európai uniós Alapjogi Chartába ütközött. Bár a felperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére hivatkozott, nem valószínűsítette, hogy valós, vagy vélt politikai vélemény alapján érte őt hátrány a munkáltatónál jogviszonya megszüntetésekor. Önmagában ugyanis a világhálón való megjelenésre történő hivatkozás nem alapozza meg az adott politikai vélemény fennálltát, s azt, hogy az alperes ennek tudatában volt az intézkedése meghozatala során. A rendeltetésellenes joggyakorlásra történő felperesi hivatkozás vonatkozásában kifejtette, hogy amennyiben a kormánytisztviselő nem a munkáltatói elvárásoknak megfelelően végzi a munkáját, úgy az okát képezheti egy indokolás nélküli felmentésnek is. A per eldöntése szempontjából nem tartotta relevánsnak azt tisztázni, hogy kinek a felterjesztésével került a felperes által fordított levél továbbításra, valamint, hogy a felperes munkaköri kötelezettségei közé tartozott-e a levél fordítása, vagy sem. Így az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványt elutasította. Ugyancsak nem tartotta alaposnak a felperes kinevezés-módosítás és felmentő okirat jogforrási hierarchiában betöltött helyére vonatkozó előadását sem.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Előadta, indokolatlanul nem rendelkezett a bíróság az azzal kapcsolatos bizonyítási indítványáról, hogy az alperes mutassa ki, hogy a felmentését követően hány kormánytisztviselőt, milyen végzettséggel és fizetéssel vettek fel a korábbi munkavégzésül szolgáló szervezeti egységhez. Ugyancsak kifogásolta, hogy a bíróság nem adott helyt azzal kapcsolatos bizonyítási indítványának, hogy az alperes csatolja az érintett kormányhatározat felterjesztéséről szóló aktát annak megállapítására, hogy annak kidolgozásában részt vett-e a felperes. Állította, hogy felmentésének indoka és a rendeltetésellenes joggyakorlás alapja az volt, hogy a felperes elírást követett el egy kormányhatározat szövegében. Ennek megfelelően jelentősége van annak, hogy egy kormányhatározatnak ki a felterjesztője, ugyanis neki kellett volna ellenőriznie a szöveg helyességét. Álláspontja szerint az országgyűlési képviselő-jelöltsége sokkal több volt, mint egy egyszerű politikai vélemény, hisz ez egy komplett kialakult politikai világkép képviseletére való jelöltséget jelent, amelyről az alperes tudomást szerezhetett. Kifogásolta, hogy a 2010. évi LVIII. törvény hatályba lépését követő 3. napon kézbesítették számára a jogviszonya megszüntetéséről szóló okiratot és nem adtak lehetőséget számára képességei bizonyítására. Nem vitatta, hogy az audiovizuális politikával kapcsolatos feladatkör más minisztérium hatáskörébe került, de ezen túl egyéb feladatokat is el tudott volna látni az alperesnél, illetve áthelyezhették volna őt a másik minisztériumba is. Kérte a felperes az alperes kötelezését a hivatkozott új szervezeti struktúrája kialakítására vonatkozó olyan okirat bemutatására, amelyből annak hatálybalépése megállapítható. A felperes fellebbezésében aszerint pontosította keresetét, hogy elsődlegesen a Ktv. 60. § (3) bekezdése alapján 12 havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest, másodlagosan a Ktv. 60. § (4) bekezdése alapján 36 havi átlagkeresetének megfelelő összegű átalány-kártérítésre tartott igényt, míg harmadlagosan azt kérte, hogy „marasztalja a bíróság az alperest a felmentést kimondó okirat átadása és a kinevezés-módosításban meghatározott minisztérium új szervezeti struktúrájának kialakítása (amikor a felmentő okirat hatályba léphetett volna) közötti időszakra a felperes átlagkeresetének megfizetésére.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes költségekben történő marasztalását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, az abból helyesen levont ténybeli és jogi következtetések alapján, és a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben is helytálló döntést hozott. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése

értelmében, figyelemmel a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra, annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése kapcsán a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

A 2010. július 9-én a hatályos 2010. évi LVII. törvény rendelkezésének megfelelően az alperes indokolás nélkül szüntethette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát. Nem bír relevanciával az, hogy „a felperes felmentését követően hány kormánytisztviselőt, milyen végzettséggel és fizetéssel vettek fel a korábbi munkavégzésül szolgáló szervezeti egységhez”. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság jogszerűen nem rendelte el az ezzel kapcsolatos alperesi adatszolgáltatási kötelezettséget és nem szerzett be további erre vonatkozó dokumentumokat. A felperes állításával ellentétben az alperesnek nem volt olyan kötelezettsége, hogy megvizsgálja, hogy akár az adott munkáltatónál, akár más, a kormánytisztviselők jogállásáról szóló törvény hatálya alá tartozó szervnél volt-e olyan üres álláshely, amelyet a felperes képzettségével, végzettségével el tudott volna látni, illetve hogy volt-e olyan személy, akit a felperesnél alkalmasabbnak vélték az adott tevékenység ellátására.

A felperes álláspontja szerint rendeltetésellenesen gyakorolta a munkáltató a felmentési jogát, amikor arra figyelemmel került megszüntetésre a kormánytisztviselői jogviszonya, hogy elírást követett el egy kormányhatározat szövegében. A felperes ezen állítását nem igazolta, a meghallgatott tanúk vallomásukkal ezt nem támasztották alá. Dr. Gál András Levente, a munkáltatói jogkör gyakorlója előadta, hogy a felperes esetében egy fogalomhasználati probléma merült fel. (A félrefordítás tényét maga a felperes sem vitatta.) [REDACTED] a felperes közvetlen felettese szintén megerősítette azt, hogy a felperes egy fordításban egy „csúnya hibát” követett el, de ezen túl a felmentéséhez egyéb indokok is vezettek, több szempontot mérlegeltek, többek között azt, hogy az audiovizuális médiával kapcsolatos feladatok megszűntek a Kormányirodánál.

Mindezekből az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperest a kormánytisztviselői munkaköri feladataiba nem tartozó feladatokkal is megbízhatták és az alperes jogszerűen értékelhette a jogviszony megszüntetés során azt a körülményt, hogy a felperes a feladat végrehajtása során hibát vétett. Emellett a munkáltató egyéb tényezőket is figyelembe vett intézkedése meghozatala során.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a felperes nem tett eleget az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 19. § értelmében azon kötelezettségének, hogy a felmentéskor – ténylegesen, vagy az alperes feltételezése szerint – rendelkezett a törvény 8. §-ában meghatározott valamely védett tulajdonsággal. A felperes 2011. február 10-én kelt beadványában maga adta elő, hogy „2003 óta nem politizál, párt nevében közszereplést nem vállal, nyilatkozatot nem tett. 2007. október 9-i köztisztviselői kinevezése óta köztisztviselői (kormánytisztviselői) jogviszonyának fennállta alatt kifejezetten nem tett semmi politikai megnyilatkozást, még baráti, munkatársi környezetben sem. Sőt általában maga kérte köztisztviselő munkatársait, hogy a politikát hagyják a magánszférájukra.

Mindezekből megállapítható, hogy a felperes 4 évvel a közszolgálati jogviszonya létesítése és 7 évvel annak megszüntetése előtt vállalt politikai szerepet, s a köztisztviselői (kormánytisztviselői) jogviszonya fennállta alatt kifejezetten tartózkodott minden politikai megnyilvánulástól. Ennek megfelelően az alperesnek nem lehetett tudomása arról, hogy a felperes milyen politikai nézeteket vall. Minden alapot nélkülöz a felperes azon állítása, hogy a munkáltató az erre vonatkozó jogszabályi tilalom ellenére törvénytörtő módon a világhálón célirányosan ilyen kutatást végzett és ennek során jutott a tudomására a felperes 2003-as politikai véleménye. Nem támasztotta alá

mindezt sem a felperes közvetlen felettesének, sem a munkáltatói jogkör gyakorlójának tanúvallomása sem. Mindketten akként nyilatkoztak, hogy nem volt ismeretük a felperes politikai véleményéről. Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem tett eleget ezzel kapcsolatban bizonyítási kötelezettségének, így nem volt megállapítható az sem, hogy az alperes az egyenlő bánásmód követelményét megsértve hozta meg döntését.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a kinevezés módosítását, illetve a felmentést tartalmazó okirat nem jogforrás, azok között hierarchia nem állítható fel. Alaptalan a felperes azon állítása is, miszerint az alperes nem menthette volna fel az új szervezeti struktúra kialakításáig, a kinevezés módosítása ilyen korlátozást nem tartalmazott.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság, annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg.

A felperes munkavállalói költségkezdvezményben részesült, ezért az eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. január 11.

Sipőczné dr. Tánczos Rita s. k.
bíró, a tanács elnöke

dr. Berkiné dr. Lakatos Katalin s. k.
bíró

dr. Némethné dr. Simay Ingrid s. k.
bíró

A kiadmány hitelétül:

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
1027 Budapest, Királyfürdő u. 4.
1255 Budapest, Pf. 2.

3.M.3855/2010/27.

KIM Közszolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	KIM 98018/2012
Iktatószám:	V-1622/67/27/2012
Iktatás dátuma:	2012/JUL 12/2012
Melléletek száma:	1 db. Jkt
Ügyintéző:	[Redacted]
Iktatószám:	[Redacted]

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

[Redacted] által képviselt
[Redacted] felperesnek,

[Redacted] jogtanácsos által képviselt

Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth tér 4.) alperes ellen

kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei iránt indított perében meghozta az alábbi

Ítéletet.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy jelen határozat kézbesítését követő 15 napon belül a felperes részére a kormánytisztviselői jogviszonya megszüntetésekor kifizetett szabadságmegváltás összege után fizessen meg 2010. július 24-től a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatot, a végkielégítés után 2010. szeptember 25-től a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatot és 10.000,-Ft (tízezer) perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Fővárosi Törvényszékhez címzeten a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál lehet előterjeszteni 3 példányban.

Indokolás

A bíróság a per adatai és a csatolt iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg.

Felperes az alperes jogelődjénél, a Miniszterelnöki Hivatalnál 2002. április 30-án kelt kinevezési okirattal határozatlan időre szóló köztisztviselői jogviszonyt létesített. Az alperes a 2010. július 23-án kelt, VI-M/KIM/948/1/2010. számú intézkedésével a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát 2010. szeptember 24. napjával felmentéssel indokolás nélkül megszüntette a 2010. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Ktjv.) 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Az alperes a felmentéskor az 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 19. § (2) bekezdése alapján kéthavi illetménynek megfelelő végkielégítés kifizetéséről rendelkezett. Tájékoztatta továbbá a felperest, hogy az igénybe nem vett rendes szabadsága megváltásáról.

A felperes keresetében a jogviszony megszüntetése jogellenességére hivatkozott és ezzel összefüggő járandóságok, ezen kívül a felmentéssel összefüggésben késedelmesen kifizetett juttatások után járó kamat megfizetését kérte. A 2012. június 5-én tartott tárgyaláson leszállította a keresetet és kizárólag a jogviszonya megszüntetésével összefüggésben kifizetett járandóságok késedelmes kifizetése miatt igényelte késedelmi kamat megfizetését, illetve perköltsége megtérítését kérte. A végkielégítés vonatkozásában 2010. szeptember 25. napjával, a szabadságmegváltás tekintetében 2010. július 24. napjával határozta meg a késedelembe esés időpontját.

Az alperes módosított érdemi ellenkérelmében nem vitatta azt, hogy a járandóságok megfizetésére késedelmesen került sor, a kamatfizetés esedékességének a felperes által megjelölt időpontját is elismerte.

A felperes keresete - az alábbiak szerint – megalapozott.

A kormánytisztviselői jogviszonyban megfelelően alkalmazandó Ktv. 19. § (7) bekezdése szerint a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell kifizetni. Az Mt. 97. § (2) A munkaviszony megszüntetésekor (megszűnésekor) a munkavállaló részére ki kell fizetni a munkabérét, egyéb járandóságait, valamint ki kell adni a munkaviszonyra vonatkozó szabályban és egyéb jogszabályokban előírt igazolásokat.

Az alperes elismerésére tekintettel a bíróság a Pp. 163. § (2) bekezdésének alkalmazásával a kereset szerint marasztalta az alperest. Az Mt. 159. §-a és a Ptk. 301. §-a alapján a felperest a szabadságmegváltás összege után 2010. július 24-től, a végkielégítés után 2010. szeptember 25-től a kifizetésig, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó naptári napon irányadó jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamat illeti meg.

A bíróság Pp 78. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a pernyertes felperest megillető perköltség összegéről, melyet a 32/2003(VIII.22.) IM rendelet 2. § a) pontja alapján határozott meg, a pertárgy értékéhez igazodóan.

Figyelemmel arra, hogy az alperest személyes költségmentesség illeti meg, ezért a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, illetve a 14. §-a szerint az illetéket az állam viseli.

A fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja. A Pp. 256/A. §-a alapján a felek a jogorvoslati határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását. Amennyiben a fellebbező fél a fellebbezéssel egyidejűleg nem kéri tárgyalás tartását és a fellebbezés kizárólag a perköltségre, az illetékre, a teljesítési határidőre vonatkozik, vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el.

Budapest, 2012. június 5.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
a tanács elnöke
az aláírásban akadályozott

és

ülnökök helyett is.

A kiadmány hiteletül:

Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság

59. Mf. 631730/2012/5.

Jegyzőkönyv
nyilvánosan tartott tárgyalásról

1.3

KIM Közzolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	KITT/186360/2012
Küldetés szám:	VI-Közm/362/4/2012
Küldetés dátuma:	JAN 03
Mellékletek száma:	
Ügyintéző:	[REDACTED]
Intézői telefonszám:	[REDACTED]

Felperes:

Alperes:

A per tárgya:

A tárgyalás helye:

Ideje:

[REDACTED]
Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium
felmondás jogszerűsége

II. emelet 69.

2012. november 20.

megkezdve

11 óra 00 perc

11 óra 15 perc

Jelen vannak:

Aranyosné dr. Váradi Erzsébet

a tanács elnöke

dr. Takács Andrea

előadó bíró

dr. Bérces Nóra

bíró

felperes ért: senki

alperes ért: senki

A tanács elnöke a tárgyalás megkezdése után megállapítja, hogy peres felek szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg.

Rögzíti, hogy a felperesi képviselő az előző tárgyalás alatt 11 órakor megjelent. Kérdésére tanács elnöke tájékoztatta, hogy a fellebbezése visszavonásáról az irat beérkezett. Ezt követően felperesi képviselő távozott.

A tanács elnöke rögzíti továbbá, hogy tárgyalási jegyzőkönyv hangfelvétel útján készül, az elkészült jegyzőkönyv a Polgári Irodában megtekinthető.

Ezt követően a bíróság halk tanácskozásban meghozta, tanács elnöke nyilvánosan kihirdette az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az iratokat visszaküldi.

Az államnak felhívásra az abban közölt módon és időben a felperes 50.460 (ötvenezer-négyszázhatvan) Ft mérsékelt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére köteles.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes 2010. augusztus 23-án keresettel fordult a bírósághoz, melyben az alperes 2010. júliusi keltezésű VI-M/KIM/932/1/2010. számú – indokolás nélküli – munkáltatói rendes felmondás jogszerűségét vitatta.

Az elsőfokú bíróság a 2011. november 24-én kelt 16. M. 3845/2010/17. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte perköltség alperesnek, illetve eljárási illeték államnak történő megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes 2011. december 28-án fellebbezést nyújtott be, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, alperes kereset szerinti marasztalását, míg másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak az újabb eljárásra történő utasítását kérte.

A felperes a fellebbezését a 2012. november 16-án előterjesztett iratában visszavonta.

A fellebbezés visszavonására tekintettel a másodfokú bíróságnak az 1952. évi III. törvény – a Polgári perrendtartásról (a továbbiakban Pp.) - 241. § (1) és (2) bekezdése szerint – a fentieknek megfelelően – kellett eljárnia.

A felperes mérsékelt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére történő kötelezése az 1990. év XCIII. törvény 39. § (2) bekezdése alapján megállapított illetékszámítási alap mellett az ltv. 46. § (1) bekezdésén, valamint 58. §-ának (7) bekezdésén alapul (egyéves átlagkereset 8%-ának 10%-a).

Aranyosné dr. Váradi Erzsébet s. k.
a tanács elnöke

dr. Takács Andrea s. k.
előadó bíró

dr. Bérces Nóra s. k.
bíró

Tárgyalás befejezve, jegyzőkönyv lezárva 11 óra 45 perckor.

Kmf

Aranyosné dr. Váradi Erzsébet s. k.
a tanács elnöke

Hangsúlyáról leírva 2012. november 22.

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
1027 Budapest, II. Királyfürdő u. 4.
Levélcím: 1255 Budapest, Pf. 2.
Fax.:393-5401

3.M.4312/2010/21.

KIM Közzolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	UIM 94842/2012
Iktatószám:	U-102/57/3/2012
Iktatás dátuma:	2012.01.09.
Melléletek száma:	1
Ügyintéző:	[REDACTED]
Irártári tételek szám:	[REDACTED]

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

~~Közigazgatási és Igazságügy-minisztérium ((1357 Budapest, ... 2.) alperes~~
ellen

kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetés és egyéb iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t .

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy jelen határozat kézbesítésétől számított 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000.- (azaz Százötvenezer) Ft perköltséget.

Az eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet jelen bíróságnál 3 példányban lehet előterjeszteni a Fővárosi Törvényszékhez címezten.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, amennyiben a fellebbező fél a fellebbezéssel egyidejűleg a tárgyalás tartását nem kéri, a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik; a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos; vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

A felek a jogorvoslati határidőben közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását.

Indokolás

A bíróság a peres iratok, illetve a felek nyilatkozatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes 2009. október 15. napjától tanácsosi besorolásban köztisztviselői jogviszonyban állt a Miniszterelnöki Hivatal Társadalompolitika Összehangolásáért Felelős Tárca Nélküli Miniszter Miniszteri Titkárságán. 2010. május 31-től a jogutód szervnél a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumnál állt fenn a felperes köztisztviselői jogviszonya. A 2010. július 6. napján kelt kinevezés módosítással a munkáltatói jogkör gyakorlója arról tájékoztatta a felperest, hogy 2010. július 6. napjával a közszolgálati jogviszonya kormánytisztviselői jogviszonnyá alakult át. A kinevezés módosítás egyúttal azt is tartalmazta, hogy a jogutód szerv új szervezeti struktúrájának kialakításáig a felperes kormánytisztviselői jogviszonya, besorolása, illetménye és a munkavégzés helye változatlan marad. (1/F/1.irat.) Ezt követően az alperes a 2010. augusztus 19. napján közölt intézkedéssel a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát 2010. október 20. napjával indokolás nélkül, felmentéssel megszüntette a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 8. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással. Az alperes a Ktjv. 9. § (1) bekezdésében meghatározott két hónap felmentési időre mentesítette a felperest a munkavégzési kötelezettsége alól az átlagkeresetre való jogosultsága egyidejű megállapításával.

A felperes a határidőben benyújtott keresetében az alperes által kibocsátott felmentés jogellenességét, és a jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Álláspontja szerint az intézkedés azért jogellenes, mert a kinevezés módosításban az alperes arról tájékoztatta, hogy a szervezeti struktúra végleges kialakításáig a felperes jogviszonya változatlan marad. Értelmezése szerint a kinevezés módosítás a konkrét esetben egy normatív aktusnak minősül, amely magasabb szintű jogforrás, mint a felmentés, ezért az alperesnek az új SzMSz kialakításáig – 2010. szeptember 1-jéig - nem volt jogszerűen lehetősége a jogviszony megszüntetéséről intézkedni. A felperes másodlagosan arra hivatkozott, hogy a Ktjv. vonatkozó rendelkezése - a jogviszony indokolás nélküli megszüntetése miatt - ellentétes az Európai Unió Alapjogi Chartájával, egyúttal a Ktjv. 8.§-a alkotmányosságának vizsgálatára irányuló alkotmánybírósi eljárásban hozandó döntéséig a tárgyalás felfüggesztését indítványozta. A felperes az egyenlő bánásmód követelményének a megsértésére is hivatkozott, a politikai nézetével összefüggésben. E körben azt állította, hogy a jogviszonya megszüntetésére a 2010. évi országgyűlési képviselői választásokon vállalt MSZP képviselő jelölti tevékenysége miatt került sor. Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebtv.) 8. § j) pontjában meghatározott védett tulajdonsága megsértésére hivatkozott, mellyel összefüggésben az általa elszenvedett hátrányt akként jelölte meg, hogy a jogviszonya megszüntetésre került, védett tulajdonságaként pedig politikai hovatartozását határozta meg. A védett tulajdonságról való alperesi tudomás szerezést illetően csatolta az Országos Választási Iroda honlapjáról nyomtatott oldalt, amely szerint a felperes az MSZP Győr-Moson Sopron megyei jelöltjeként lett nyilvántartásba véve. A felperes módosított keresetében a Ktv. 60. §-a alapján kérte 12 havi átlagkereset, az egyenlő bánásmód megsértésének megállapítása esetére 30 havi átlagkereset megfizetését és perköltsége megtérítését kérte.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte és a felperes perköltségben történő marasztalását. A kinevezés módosítással összefüggésben arra hivatkozott, hogy 2010. június 6. napjával a felperes köztisztviselői jogviszonya a jogszabály változás miatt alakult át kormánytisztviselői jogviszonnyá, így a jogszabályi kötelezettségének tett eleget az alperes a kinevezés módosítással. Kifejtette, hogy önmagában a kinevezés módosításról szóló irat nem jogforrás, figyelemmel perbeli időszakban hatályban volt jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény rendelkezéseire. Erre tekintettel a kinevezés módosítás nem volt akadálya a felperes részére kibocsátott felmentésnek, annak ellenére, hogy a végleges SzMSz hatályba lépésére 2010. szeptember 1-jével került sor. Kifejtette, hogy a felmentés önmagában azért mert nem tartalmaz indokolást, nem jogellenes tekintettel arra, hogy az intézkedés kibocsátásakor hatályos jogszabály így rendelkezett, ezért az alperes ettől eltérően nem is járhatott el. Részletesen kifejtette továbbá azt, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartája, olyan közösségi jogi szabályozás, amely közvetlenül nem alkalmazandó a tagállamok bíróságai előtt, illetve arra közvetlenül nem tehető igényt alapítani a jelen per során. Álláspontja szerint magának a chartának a rendelkezéseiből sem vonható le olyan következtetés, ami szerint a tagállam ne alkothatna jogszabályt a munkavégzésre irányuló jogviszonyok indokolás nélküli megszüntetéséről. Az egyenlő bánásmód megsértése tekintetében az alperes szintén a kereset elutasítását kérte, hivatkozással arra, hogy a politikai tevékenység és a politikai nézetek olyan különösen érzékeny, személyhez fűződő jogok, amelyek nyilvántartására, illetve ezzel kapcsolatos információ gyűjtésére adatkérésre a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 2. és 3. §-a nincs is jogosultsága. Ennek megfelelően az alperes a felperesről sem tartott nyilván ilyen adatokat, ebből következően a jogviszony megszüntetésekor nem volt jelentősége a felperes politikai hovatartozásának.

A felperes keresete nem megalapozott.

A bíróság az érdemi döntés meghozatalakor a következő jogszabályokat alkalmazta.

Ebtv. 8. § j) pontja alapján közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amely eredményeként valamely személy, vagy csoport valós, vagy vélt politikai vagy más véleménye miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne. A 19. § alapján a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítene, hogy hátrány érte és a jogsértéskor rendelkezett a jogszabályban meghatározott valamely védett tulajdonsággal.

Az Mt. 4. §-a értelmében a jogviszonyból eredő jogokat a rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni. A jog gyakorlása akkor nem rendeltetésszerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, vélemény nyilvántartásának elfojtására irányul, vagy erre vezet.

A Ktjv. 76. §-a értelmében a köztisztviselői jogviszony kormánytisztviselői jogviszonnyá alakult át. A Ktjv. - perbeli időszakban hatályban volt - 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján a kormánytisztviselő jogviszonya felmentéssel indokolás nélkül megszüntethető.

Az Alkotmánybíróság a 1058/B/2010. számú határozatában egyértelműen állást foglalt a Kjt. 8. § (1) bekezdésének alkotmányossága kérdésében, a hivatkozott rendelkezést alkotmányellenesnek találta és azt 2011. május 31-i hatállyal megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság döntéséből az következik, hogy a 2011. május 31-ét megelőzően kibocsátott intézkedések tekintetében az akkor hatályban volt jogszabály alkalmazandó volt, és alkotmányellenességre hivatkozással jelen bíróság az Alkotmánybíróság döntésére figyelemmel nem állapíthatja meg a munkáltató jogsértését. A per folyamán hozott határozatra tekintettel a bíróság nem találta indokoltnak a jelen per tárgyalásának felfüggesztését.

Az Európai Unió Alapjogi Chartáját illetően az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy annak rendelkezései elsősorban az EU intézményeire nézve rendelkeznek kötelező erővel az új szabályok megalkotása során. A tagállamok jogalkotóira akkor kötelező, amikor kifejezetten az európai unió rendeleteit határozatai alkalmazzák, vagy irányelveket ültetnek át a nemzeti jogba. A Kjt. megalkotásakor tehát az Európai Unió Alapjogi Chartájának rendelkezései nem rendelkeztek kötelező erővel, arra jelen bíróság előtt közvetlenül hivatkozni nem lehet.

A bíróság vizsgálta, hogy miként érinti az alperes által kibocsátott felmentés jogszerűségét az azt megelőzően a felperessel közölt kinevezés módosítás. A felperes nem megalapozottan hivatkozott ezzel összefüggésben arra, hogy a kinevezés módosítás jogforrasi erejű, és erre tekintettel nem volt jogszerűen lehetőség arra, hogy a munkáltató az új SZMSZ hatályba lépését megelőzően bármilyen a felperes jogviszonyát érintő, egyoldalú intézkedést tegyen. A kinevezés módosítás hivatkozott rendelkezése tájékoztatásnak minősül, ezért nem képezhet akadályt az új SzMSZ hatályba lépése előtti munkáltatói intézkedéseknek. A felperes értelmezése szerint a munkáltatónak adott esetben fegyelmi vétség elkövetése esetén hivatalvesztés, vagy egyéb a javadalmazást érintő fegyelmi büntetés kiszabására sem lett volna lehetősége, ami nyilvánvalóan életszerűtlen és a hivatkozott kinevezés módosítás felperesi értelmezését nem teszi lehetővé.

A bíróság vizsgálta az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatos kereseti hivatkozást is. A felperes a bíróság többszöri kioktatása, és felhívása ellenére e körben további tényelődást, illetve indítványt nem tett, mindösszesen azt állította, hogy a 2010. évi országgyűlési választások idején fennállt MSZP jelöltségére tekintettel érte hátrányos megkülönböztetés a politikai tevékenysége, hovatartozása miatt. A felperes önmagában azzal, hogy a rá vonatkozó adat interneten történő hozzáférhetőségére, adott esetben nyilvánosságára hivatkozott nem valószínűsítette, hogy a munkáltató, illetve a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomással bírt a felperes politikai nézeteiről, illetve az országgyűlési választásokkal kapcsolatban vállalt szerepéről, tevékenységéről. Önmagában egy nyilvános internetes adatközlésre figyelemmel a munkáltató tudomásszerzése nem valószínűsíthető. A felperes a személyes meghallgatása során maga sem állította azt, hogy bárkivel a munkáltató részéről a politikai tevékenységével összefüggő adatot közölt volna, sőt kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a politikai nézeteivel kapcsolatban sem beszélgetett vele senki a jogutódlás után, illetőleg arra sem volt lehetősége, hogy e körben bármilyen észrevételt tegyen (14.sz.jkv.4.oldal). A felperes ezen kívül maga nyilatkozott arra, hogy politikai tevékenysége kizárólag a munkaidején túli tevékenységét érintette. A felperes személyes előadása amiatt is ellenmond az egyenlő bánásmóddal összefüggésben tett nyilatkozatainak, mivel annak során azt állította, hogy [REDACTED] jogviszonya is meg lett szüntetve annak ellenére, hogy az illető semmilyen politikai tevékenységet nem végzett.

(17.sz.jkv.4.oldal.) A felperes nem jelölt meg vele összehasonlítható helyzetben lévő csoportot sem, így a bíróság nem találta indokoltnak a bizonyítás elrendelését a munkáltató jogszerű eljárását illetően.

A rendeltetésellenes joggyakorlás tekintetében a felperes a bíróság a többszöri felhívása ellenére sem pontosította a keresetét, nem tett egyértelmű tényállítást, és bizonyítási indítványt sem arra vonatkozóan, hogy mit tekint az Mt. 4. §-ával ellentétes munkáltatói magatartásnak. Az egyenlő bánásmód megsértését megvalósító munkáltatói magatartás nem azonos az Mt. 4. §-ában foglaltakkal, tehát az erre történő hivatkozást nem lehetett rendeltetésellenes joggyakorlással összefüggő tényállításként tekinteni. Önmagában az a felperesi érvelés, miszerint az indokolás nélküli felmentés egy „jogi nonszensz” szintén nem felel meg a rendeltetésellenes joggyakorlással kapcsolatos tényállítás követelményének.

A bíróság mindezek alapján a kereseti kérelemben foglaltakra tekintettel nem találta megállapíthatónak az alperes által kibocsátott intézkedés jogellenességét, ezért a kereset elutasításáról rendelkezett.

A bíróság nem rendelte el a felperes indítványa alapján [REDACTED] tanúkénti meghallgatását, mivel felperes arra hivatkozott, hogy a tanú a felperes munkavégzésére, a munkavégzés körülményeire tudna nyilatkozni, mindez azonban semmilyen összefüggésben nem állt a kereseti kérelemben foglaltakkal. A felperes később azt jelölte meg, hogy a rendeltetésellenesség körében tudhat a tanú tényállításokat tenni (19.sz.jkv.). E körben azonban a bíróság felhívása ellenére a felperes a tárgyalás berekesztéséig nem terjesztett elő tényállítást, és nem pontosította, hogy a tanú meghallgatását pontosan mely tények, körülmények bizonyítása körében indítványozza.

A bíróság a perköltség tárgyában a Pp. 77-78. §-ai alapján rendelkezett a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra figyelemmel.

A bíróság az eljárási illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezést a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel mellőzte, figyelemmel a Pp. 356/A §-ában, és a 6/1986 (VI.26) IM rendeletben foglaltakra.

A fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. §-a biztosítja. A fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálására a 256/A § tartalmaz rendelkezéseket.

Budapest, 2012. május 31.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
a tanács elnöke
az aláírásban akadályozott
[REDACTED] és [REDACTED]
[REDACTED] ülnökök helyett is.

A kiadmány hitelével:

[REDACTED]
kiadó

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK

mint másodfokú bíróság

49.Mf.632.380/2011/3.

Közműszolgálati Főosztály

Erkeztető szám: VIM 53179/2012

Iktatószám: V.I-632/982/2012

Iktatás dátuma: 2012. APR. 23.

Mellékletek száma: 1

Ügyintéző: [REDACTED]

Irántári tájékoztató: [REDACTED]

FŐVÁROSI MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG

3.

ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTAI / E-MAILLEN
GYŰJÍTŐI ADÁBA / SZERELÉSI / FAX

ÜGYIRAT SZÁM
KEZDŐÍRÁSON

2012 -03- 0 9

PÉLDÁNY: FELZET:

MELLÉKLET: KOZTUK:

ÜGYIRAT SZÁM
UTÓÍRÁSON:

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a (6.)
által képviselt

[REDACTED] jogtanácsos által képviselt **Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium** (1055 Budapest, Kossuth tér 2-4.) alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása, valamint szabadságmegváltás megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 7.M.4002/2010/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg alperesnek 15 napon belül 15.000 (Tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette a tényállást és helytálló az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is.

Ítéletét az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával kellően részletesen megindokolta, amivel a másodfokú bíróság is egyetértett. A Fővárosi Törvényszék ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján a helyes indokaira tekintettel, annak szükségtelen megismétlése nélkül hagyta helyben.

Ítéletének részletes indokolását az említett rendelkezésre tekintettel mellőzi és a fellebbezéssel összefüggésben csupán arra mutat rá, hogy a kormánytisztviselői jogviszony indokolás nélküli megszüntetésének alapjául jogszabályt – a 2010. évi LVIII. törvény (Kjt.) 8. § (1) bekezdés b.) pontját az Alkotmánybíróság 8/2011. (II.18.) AB határozatával 2011. május 31-i hatállyal semmisítette meg, tehát az a perbeli időben jogszerűen került alkalmazásra. Felperes a 2011. évi CLI. törvény 26. §-ban rögzített feltételek fennállása esetén alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz.

Alaptalanul sérelmezte felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a rendeltetésellenes joggyakorlásra, illetve az egyenlő bánásmód elvének megsértésére való hivatkozását és ítélete indokolásában e kérdésekre ki sem tért.

Az ítélet 4. oldalán az elsőfokú bíróság részletesen indokolta, hogy mi okból nem fogadta el a felperes ezzel kapcsolatos érvelését. A másodfokú bíróság amellett, hogy osztotta e körben is az elsőfokú bíróság álláspontját, azt annyiban egészíti ki, hogy a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatban kialakult következetes ítélkezési gyakorlat szerint az összehasonlítható helyzetben lévő személyek közötti egyenlő bánásmód követelményét sértő különbségtétel megállapításának

elsődleges feltétele az, hogy a jogsérelmet szenvedő fél valószínűsítse, hogy a jogsértéskor – ténylegesen, vagy feltételezése szerint – rendelkezett a 2003. évi CXXV. törvény (Esélytörvény) 8. §-ban felsorolt valamely védett tulajdonsággal. (BH2010/194) A hátrányos megkülönböztetés vonatkozásában a törvény 19. § (1), (2) bekezdései sajátos bizonyítási szabályokat tartalmaznak, amelyek értelmében elsődlegesen a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítenie, hogy hátrány érte, vagy ennek közvetlen veszélye fenyeget és a jogsértéskor rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal. A 19. § (2) bekezdés szerint az említett körülmények valószínűsítése esetén terheli a másik felet annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve nem volt köteles megtartani.

Adott esetben felperes a 19. § (1) bekezdés b.) pont szerinti feltételnek nem tett eleget, így az egyenlő bánásmód megsértésére alappal nem hivatkozhat.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, aminek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. § (5) bekezdése szerint az elsőfokú perköltség 50 %-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes részére munkavállalói költségkedvezményt engedélyezett, ezért az eredménytelenül fellebbező felperes helyett a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § alapján.

Budapest, 2012. február 15.

dr. Farkas Beáta s.k.
a tanács elnöke

Ané dr. Viniczai Éva s.k.
előadó bíró

dr. Slimbarszki Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelesül:

bírószági ügyintéző.

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
1027 Budapest, Királyfürdő u. 4.

7. M. 4002/2010/6.

KIM Közzolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	KIM/5799/2011
Iktatószám:	VI-Kösz/171/2011
Iktatás dátuma:	2011 JAN. 25
Mellékletek száma:	5 lap
Ügyintéző:	[REDACTED]
Iratári telefonszám:	[REDACTED]

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

**Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth tér 2-4)
alperes ellen**

kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt
indított perben meghozta az alábbi

Ítéletet:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek
30.000 (azaz harmincezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a fellebbezésnek van helye, melyet a kézbesítéstől számított 15 napon
belül a Fővárosi Bírósághoz címezve a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál lehet 3
példányban benyújtani.

A felek a jogorvoslati határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezésnek
tárgyaláson kívül történő elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a perköltséggel kapcsolatos, vagy az kizárólag az ítélet
indokolása ellen irányul, a másodfokú bíróság külön kérelemre bírálja el a
fellebbezést tárgyaláson.

Indokolás:

I.

A Miniszterelnöki Hivatal szakmapolitikai főosztályvezetője 2008. május 1. napjától,
főreferens munkakörbe, meghatározott feladat ellátására 2009. április 15. napjáig
terjedő határozott időtartamra köztisztviselővé nevezte ki a felperest.

A felperes és a Miniszterelnöki Hivatal munkáltató részéről „a szakállamtitkár helyett” megjelöléssel a szakmapolitikai főosztályvezető a 2008. december 20-án kelt kinevezés módosításban, a felperes határozott idejű közszolgálati jogviszonyát 2008. december 11. napjától „társadalmi párbeszéd koordinátor” munkakör ellátására, határozatlan időtartamúvá alakították át.

Az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium közigazgatási államtitkára a 2010. július 6-án kelt (VI-M/KIM/791/2010) számú intézkedésével arról tájékoztatta a felperest, hogy a 2010. évi LVIII. törvény 76. § (1) bekezdése alapján a közszolgálati jogviszonya 2010. július 6-tól kormánytisztviselői jogviszonnyá alakul át.

A további tájékoztatás szerint a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium szervezeti és működési rendjének ideiglenes meghatározásáról szóló 7/2010 (VI.28.) KIM utasítás hatályba lépett. A minisztérium új szervezeti struktúrájának kialakításáig a felperes kormánytisztviselői jogviszonya, besorolása, illetménye, valamint a munkavégzés helye változatlan marad.

A jogorvoslati tájékoztatás szerint az előbbi, kinevezés módosításnak tekintett intézkedéssel szemben a felperes a köztisztviselők jogviszonyáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 59. § (3) bekezdés a) pontja szerint keresettel élhetett a munkaügyi bírósághoz.

A felperes az előbbi intézkedéssel szemben keresetlevelet a munkaügyi bíróság előtt nem terjesztett elő.

A munkáltatói jogkört gyakorló közigazgatási államtitkár a VI-M/KIM/1073/1/2010 számú intézkedésével a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát, a 2010. évi LVIII. (a továbbiakban: Ktv.) törvény 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján 2010. október 1. napjával felmentéssel megszüntette. A munkáltató a felmentés idejéig a Ktv. 9. § (1) bekezdés alapján két hónapban 2010. augusztus 1-jétől- 2010. október 1-jéig terjedően határozta meg.

A Ktv. 9. § (4) bekezdése alapján az alperes a munkavégzési kötelezettség alól a felmentési idő teljes időtartamára mentesítette a felperest az átlagkeresete megfizetése mellett és a felmentési idő felére tartalékállományba helyezte.

A munkáltató részéről kijelölt személyek 2010. július 30-án megkísérelték a felperes részére a felmentés átadását aki azt megtagadta. Erről a tényről jegyzőkönyv is készült. Az alperes ettől függetlenül a felperes részére postai úton is megküldte a felmentő okiratot.

A felperes a 2010. augusztus 30-án, a törvényi határidő alatt előterjesztett keresetlevelében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogellenes felmentéssel szüntette meg a kormánytisztviselői jogviszonyát. A jogellenesség alapjául az alábbiakra hivatkozott:

- a Ktv. indokolás nélküli felmentésének megengedése elzárja a kormánytisztviselőket a jogorvoslat lehetőségétől. E vonatkozásban a felperes az Európai Szociális Chartában lévő elvekre hivatkozott. Álláspontja szerint a jogszabály rendelkezése és az erre alapított felmentés alapján korlátozott volt a felperes érdekérvényesítési lehetősége, következésképp a jogviszonyát az Mt. 4. § (1) bekezdése szerint rendeltetésellenesen szüntették meg.
- Előadta a felperes, hogy nem volt indoka a felmentésének, ugyanis, ha más szervezetnél is, de a feladatát továbbra is el kellett látni.

- A rendeltetésellenesség körében a felperes külön is hivatkozott arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója korábban is felmenthette volna. Ebben az esetben még a közszolgálati jogviszonya került volna megszüntetésre és a Ktv. rendelkezései szerint a felmentést indokolni lett volna köteles a munkáltató.
- A felperes azért is jogellenesnek tekintette a felmentését, mert álláspontja szerint az alperesnek a 2004. évi CXXII. törvény szerint kötelezően fel kellett volna ajánlania részére a különleges foglalkoztatás lehetőségét.
- Felperes hivatkozása szerint az alperes intézkedése sértette az egyenlő bánásmód elvét is mert tudomása szerint a jogviszonyának megszüntetésekor több, mint 80 fő esetében létesített a munkáltató új jogviszonyt.

A felperes a felmentés jogellenességének anyagi jogi következményeként a jogviszonyának helyreállítását kérte, de e mellett a Ktv. 62. § (3) bekezdésére alapítottnan 12 havi átlagkeresete megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Továbbá a felperes 347.900 Ft-ó átlagilletménye alapján a 62. § (5) bekezdés szerint elmaradt illetménye megfizetésére is igényt tartott a törvényes kamatokkal együtt.

A felperes a 2010. december 1-jén kelt beadványában a keresetét kiterjesztette és 13 nap szabadság megváltás összegének megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. E kérelem vonatkozásában a felperes előadta, hogy az alperes 2010. június 18-án kelt intézkedésével 2010. június 22-től 2010. július 9-ig terjedő időszakra részére 13 nap szabadságot adott ki. A szabadság kiadásának és tényleges letöltésének idejét a felperes nem vitatta, de álláspontja szerint annak kiadása nem felelt meg az Mt. előírásainak.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Érdemi ellenkérelmében az alperes előadta, hogy a felperes felmentése megfelelt a hatályos törvényi rendelkezéseknek, de az Európai Unió Alapjogi Chartájában, illetve a Módosított Európai Szociális Chartában foglalt elveknek is. Álláspontja szerint a felmentés nem ütközött a rendeltetészerű joggyakorlás elvébe, mivel a Ktv. 8. § (1) bekezdés b) pontja lehetővé teszi a munkáltatói jogkör gyakorlója számára a kormánytisztviselők jogviszonyának munkáltatói rendes felmentéssel, indokolás nélkül történő megszüntetését.

Az alperes további jogi álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezte a prémiumévek programról és a különleges foglalkoztatási állományról szóló 2004. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Pp. tv.) rendelkezését, mivel a kormánytisztviselőkre csak a prémiumévek programban történő részvétel vonatkozik, de a különleges foglalkoztatási állományra vonatkozó rendelkezések az új jogviszonyukra nem terjednek ki.

A felperes keresete nem megalapozott

II.

A kormánytisztviselők jogállásáról szóló Ktv. 2010. július 6-án lépett hatályba. Az 1. § a) pontja szerint a hatálya kiterjed a központi államigazgatási szervekre és így a Miniszterelnöki Hivatal jogutódjának minősülő Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium kormánytisztviselőinek jogviszonyára is.

A 2. § rendelkezése szerint a Ktv. tekintendő az alapjogszabálynak és az e törvényben nem szabályozott kérdésekben megfelelően alkalmazni kell a

köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvényt (Ktv.) A Ktv. a kormánytisztviselők jogviszonyának megszüntetése tekintetében a Ktv.-hez képest eltérő szabályozást tartalmaz. A 8. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint a kormánytisztviselői jogviszonyt

- a) a kormánytisztviselő lemondással,
 - b) a munkáltató felmentéssel
- indokolás nélkül megszüntetheti.

A bíróság megállapította, hogy a munkáltató felmentő intézkedése mindenben megfelelt az előbbieken idézett törvényi rendelkezésnek, ezért a felmentés jogszerű volt.

A bíróság figyelmen kívül hagyta a felperesnek a rendeltetésellenes munkáltatói jogok gyakorlására és az egyenlő bánásmód sérelmére történt hivatkozásait, mert azok tartalmilag nem, csak elnevezésükben feleltek meg azoknak a jogszabályi rendelkezéseknek, amelyek az ilyen jogsértésekről rendelkeznek. A „bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszik figyelembe” (Pp. 3. § (2) bekezdés).

A felperesnek az a hivatkozása, hogy tudomása szerint a munkáltató 80 fő esetében létesített új jogviszonyt, illetve, hogy a munkaköre továbbra is létezik, a perben azért nem vizsgálható kérdés, mert a munkáltatónak nem kell indokát adnia annak, hogy milyen okból szünteti meg a kormánytisztviselő jogviszonyát. A jogalkotói akaratot e vonatkozásban a törvény preambuluma fogalmazza meg, „a hatékony és költségtakarékos, demokratikus, pártsemleges, a közjót a legmegfelelőbbben szolgáló központi közigazgatás kialakításának szándékával”. A jogalkotói akarral ellentétes, ezért jogszabálysértő lenne a bíróság részéről annak vizsgálata, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetését követően az alperes milyen munkáltatói intézkedésekben megnyilvánuló lépéseket tett a központi közigazgatás legmegfelelőbb kialakítása érdekében. Következésképp a munkáltató szabadon rendelkezhet a megüresedett státuszokkal.

A bíróságnak egyetlen esetben van lehetősége a kormánytisztviselői jogviszony indokolás nélküli megszüntetése esetén a felmentés jogszerűségét vizsgálni, abban az esetben, ha tényleges rendeltetésellenes joggyakorlásra hivatkozik a kormánytisztviselő.

Az Mt. 4. § (2) bekezdése meghatározza, hogy mikor minősül rendeltetésellenesnek a munkáltatói jog gyakorlása: a jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetéseszerű, ha az mások jogos érdekének csorbitására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul, vagy erre vezet. A felperes esetében ilyen jellegű körülményeket nem kellett vizsgálni, mert arra a felperes sem hivatkozott. Nem esik a rendeltetésellenes joggyakorlás vizsgálata körébe az a felperesi előadás, hogy a munkáltatónak még a kormánytisztviselőkre vonatkozó törvény hatályba lépése előtt lehetősége lett volna a jogviszonyát közszolgálati jogviszonyként megszüntetni. Nem vitás, hogy a munkáltató valóban megszüntethette volna a felperes köztisztviselői jogviszonyát is, de ilyen intézkedés nem történt, ezért a nem létező intézkedés nem is képezheti a vizsgálat tárgyát.

A bíróság álláspontja szerint tévesen értelmezte a felperes a kormánytisztviselői jogviszonyában Pp. tv. foglalkoztatási állományra vonatkozó rendelkezéseit is. Nem vitás, hogy a törvény hatálya az 1. § (1) bekezdése e) pontja szerint kiterjed a

kormánytisztviselőkre, valamint munkáltatójukra is. A törvénynek azonban minden rendelkezését nem lehet egyformán alkalmazni az 1. § (a)-tól (e)-pontig felsorolt jogviszonyokban foglalkoztatottakra és munkáltatóikra.

A törvény az adott foglalkoztatási jogviszony (közalkalmazottak, kormánytisztviselők, köztisztviselők) esetében a nevesített feltételek fennállása esetén az adott jogviszony megszüntetése helyett meghatározott időre biztosítja az adott jogviszony különleges formában történő fenntartását.

A prémiumévek programban - az egyéb feltételek megléte esetén- az a kormánytisztviselő vehet részt, akinek a jogviszonyát a munkáltató felmentéssel szüntette meg, a Ktv. 8. § (1) bekezdés b) pontja szerint.

A felperes esetében a prémiumévek programban történő részvétel kérdése nem merült fel, mert nem rendelkezett az alapvető feltételként előírt 25 éves közzolgálati jogviszonnyal.

A különleges foglalkoztatási jogviszony nem minden közszférában foglalkoztatott jogviszonyára, hanem egyedül a Ktv. hatály alá tartozó közigazgatási szerveknél alkalmazott köztisztviselőkre vonatkozik. A törvény a különleges foglalkoztatási állományba kerülést biztosítja azon köztisztviselők számára akik legalább 10 év közzolgálati jogviszonyban töltött idővel rendelkeznek, annak érdekében, hogy megfelelő felkészülési idővel átkerülhessenek a versenyszférába.

A jogalkotó a prémiumévek programban résztvevők köréhez képest a különleges foglalkoztatási állományban résztvevők körét egyedül a Ktv. hatálya alá tartozó köztisztviselőkre és ügykezelőkre szűkítette le.

Helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a Pép. tv. 1. § (1) bekezdés e) pontja alapján a törvény hatálya kiterjed a kormánytisztviselőkre, ugyanakkor a Pép. tv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában a különleges foglalkoztatási állományba helyezés feltételeként szereplő hivatkozás kizárólag a köztisztviselőkre vonatkozik, mivel a Ktv. kizárja a Pép. tv. által hivatkozott Ktv. rendelkezés alkalmazását.

A bíróság megalapozatlannak találta a felperes ~~szabadság~~ megváltás iránti igényét is, mivel a felmentés közlésekor nem volt felhasználatlan szabadsága. A megjelölt 13 nap szabadságot a felperes az általa csatolt okirattal igazoltan és saját előadása szerint is felhasználta 2010. június 22-től 2010. július 9-ig terjedően. A felperes az igényét arra alapította, hogy a szabadság kiadását csak az annak megkezdését megelőző 3 nappal korábban közölte vele a munkáltatója ezzel megsértve az Mt. 134. §-ában foglaltakat.

A bíróság álláspontja szerint a felperes Mt. 134. §-ára történt jogszabályi felhívása is téves volt. A kormánytisztviselők jogviszonyában is alkalmazandó Ktv. 71. § (2) bekezdés a) pontja szerint az Mt. 134. §-ának csak a (11) bekezdése alkalmazandó, amely a szabadság kiadására vonatkozó munkavállalói igény elévüléséről rendelkezik. A felperes igénye azonban ettől függetlenül megalapozatlan, mert bizonyítottan nem volt megváltandó szabadsága a felmentés közlésekor.

A kifejtettekre figyelemmel a bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

A Pp. 59/A §-a szerint a felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint az állam által előlegezett illetéket nem kell lerónia.

A pervesztes felperes perköltségviselése a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapul. Mivel az ügyben kizárólag jogkérdést kellett eldönteni és az ügy az első tárgyaláson befejezhető volt, a bíróság a felperes egyéves átlagkeresetét jelentő pertárgy értékéhez viszonyítottan alacsonyabb összegben állapította meg a jogtanácsosi munkadíjként felmerült perköltség összegét.

A fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. §- a biztosítja.

Budapest, 2010. december 8.

dr. Berkiné dr. Lakatos Katalin s.k.
a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott

és

Ülnökök helyett is.

A kiadmány
kiadó

A Fővárosi Törvényszék

mint másodfokú bíróság

49. Mf. 633.726/2012/3.

KIM Közzétételi Fosztály

Érkeztető szám: **KIM 10945/2013**

Iktatási szám: **V-1072/2013**

Iktatás dátuma: **2013 JAN 23**

Melléletek száma: [REDACTED]

Ügyintéző: [REDACTED]

Iktatási tételszám: [REDACTED]

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
MUNKAÜGYI ÜGYSZÁK

FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐIRATON: [REDACTED]

Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon:

2013 -01- 14

Érkezett

PÉLDÁNY: [REDACTED] IV. [REDACTED]

MELLÉKLET: [REDACTED] KÖZTUK: [REDACTED]

FŐLAJSTROMSZÁM:
UTÓIRATON: [REDACTED]

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a dr. [REDACTED] Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr.

[REDACTED] ügyvéd, [REDACTED] által képviselt [REDACTED]

[REDACTED] felperesnek – a [REDACTED]

jogtanácsos által képviselt Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 2-4., levelezési cím: 1357 Budapest, Pf. 2.) alperes ellen, kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és alperes jogkövetkezményekben való marasztalása iránt indult perében, a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 36.M.3835/2010/22. számú ítélete ellen, a felperes 23. sorszámú fellebbezése és az alperes Mf.2. sorszámú fellebbezési ellenkérelme folytán meghozta az alábbi

közbenső ítéletet :

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja. Megállapítja, hogy az alperes 2010. július 22-én közölt felmentő intézkedése jogellenes. A felperes köztisztviselői jogviszonya az alperesnél 2012. november 28-án szűnik meg.

Az összegszerűség megállapítására az iratokat az elsőfokú bíróságnak visszaküldi.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a fellebbezéssel érintett ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 Ft perköltséget, az államnak 420.000 Ft eljárási illetéket. Indokolásában kifejtette, hogy a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 8. § (1) bekezdése szerint a kormánytisztviselői jogviszonyt a kormánytisztviselő lemondással, valamint a munkáltató felmentéssel indokolás nélkül megszüntetheti. Utalt az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 4. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra, valamint az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény rendelkezéseire is. Egyetértett a felperesi érveléssel abban, hogy az indokolás nélküli felmentés sérti a bírói jogvédelemhez való jogot, ennek tényét az Alkotmánybíróság is megállapította a 8/2011. (II.18.) számú határozatában, és rendelkezett az alkotmányellenes jogszabály megsemmisítéséről 2011. május 31-i hatállyal, ezért az utóbb alkotmányellenesnek minősített jogszabályt a perbeli esetben alkalmazni kellett. Álláspontja szerint a munkáltató jogszerűen járt el a Ktjv. 8. § (1) bekezdése alapján és szüntette meg a felperes jogviszonyát indokolás nélkül, hiszen az intézkedés időpontjában 2010. július 22-én ez a jogszabály volt hatályos.

A felperes felmentésének körülményeit értékelve megállapította, hogy 2011. június 1-jén a munkáltató nevében [REDACTED] arról tájékoztatta a felperest és munkatársait, hogy velük szemben nem áll fenn a bizalom, ezért a további együttműködésnek nem látja lehetőségét, a

jogviszonyuk megszüntetésre fog kerülni, amint azt a jogszabályi környezet lehetővé teszi. A dr. Gaál András Levente munkáltatói jogkört gyakorló olyan nyilatkozatot tett, hogy a felperes köztisztviselői jogviszonyának megszüntetéséről annak alapján döntött, hogy a felperes által vezetett osztály nem működött megfelelően, így a felperes munkáját sem találta megfelelőnek. A felperes politikai hovatartozása és sem egyéb tulajdonsága nem volt meghatározó tényező. Előadta azt is, hogy a felperest foglalkoztató szervezeti egység átszervezése megtörtént, a felperes által irányított osztály önálló szervezetként megszűnt, ezért az elsőfokú bíróság ezt a tényt is úgy értékelte, mint a munkáltató intézkedésének jogszerű okát.

A felperes a perben hivatkozott az egyenlő bánásmód megsértésére is, az elsőfokú bíróság azonban azt állapította meg, hogy a felperes nem valószínűsített olyan védett tulajdonságot, amely miatt a munkáltató eljárása a törvénybe ütközőnek minősülne. Nem nyert bizonyítást a perben, hogy a felperes politikai hovatartozása megállapítható lenne, illetőleg erre vonatkozó nyilatkozatot a meghallgatott tanúk sem tettek. A munkáltató részéről az hangzott el, hogy a bizalom nem áll fenn a felperes és a munkáltató között ez semmiképpen sem értékelhető politikai értékítéletnek, ezért ezen alapon az esélytörvény megsértése nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt a tényt, hogy a felperes munkakörébe az alperes nem alkalmazott új munkavállalót függetlenül attól, hogy a felperes felmentésének időpontjában 25 fő új munkavállaló alkalmazásáról döntött.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amellyel az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását és perköltség fizetésére kötelezését kérte azért, mert az alperes megsértette az indokolás nélküli felmentéssel az Mt. 4. §-ában rögzített rendeltetésszerű joggyakorlás körülményét. Az alperes nem tartotta be az egyenlő bánásmód követelményét sem. Másodlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest a felperes munkabérének 2010. szeptember 23. napjától az ítélet jogerőre emelkedése napjáig történő megfizetésére kamatokkal együtt, valamint 2 havi átlagkeresetnek megfelelő átalánykártérítés és perköltség megfizetését is.

Fellebbezése indokolásában a felperes összefoglalóan megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint a munkáltató megsértette a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét a felperes felmondásához kötődően. ██████████ államtitkár és ██████████ helyettes államtitkár 2010. június 1-jén tartottak tájékoztatót, többek között felperes és az osztályán dolgozó köztisztviselők részére. A tájékoztatón elhangzott, hogy az ott dolgozók munkásságát, szakmai tapasztalatát és tudását a leendő államtitkár nem ismeri, de a kölcsönös bizalom közöttük bizonyosan nem áll fenn, ezen túlmenően ő már hónapok óta építi a csapatát, ezért az ott jelenlévők munkaviszonya megszüntetésre kerül. A munkáltató tájékoztatásában elhangzott az is, hogy a felmentésre akkor fog sor kerülni, amikor hatályba lépett az a jogszabályi rendelkezés, amely ezt indokolás nélkül lehetővé teszi. Ténykérdés, hogy a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Kjtv.) 2010. június 28-án került kihirdetésre és a kihirdetés napját követő 8. napon azaz július 6-án lépett hatályba. A felperes fellebbezésében is fenntartotta azt az érvelését, hogy a felperes 2010. július 22-én közölt felmentése azért jogellenes, mert a munkáltató olyan időpontban közölte, amikor már tudta, hogy a munkáltató részére kedvezőbb jogszabály hatályba fog lépni, így elzárta a felperest a bírói jogorvoslati út igénybevételétől és ez a magatartása pedig felróható. Ezt a körülményt támasztja az is, hogy a 2010. július 1-jei tájékoztatót követően a felperes és munkatársai a munkahelyükre bejártak, de ott már semmiféle munkavégzés nem volt, feladatot nem kaptak.

A felperes álláspontja szerint ez az alperesi magatartás miszerint a kedvezőbb jogszabály hatályba lépéséig várt a felmentéssel és a bírói jogvédelemtől a felperest elzárta, önmagában kimeríti az Mt. 4. § (1) bekezdésében foglaltakat. Kifejtette azt is, hogy a felperes munkájával kapcsolatosan megalapozott indokolást nem hozhatott fel, mivel maga is úgy nyilatkozott, hogy a felperes munkáját nem ismeri.

Ellentmondásosnak találta felperes azt is, hogy az alperes egy utóbb végrehajtott átszervezéssel próbálta az intézkedése jogszerűségét alátámasztani, függetlenül attól, hogy az átszervezés a felmentés időpontjában még nem valósult meg.

A felperes még az írásos fellebbezésében is fenntartotta a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó érvelését is az elsőfokú eljárásban előterjesztett indokolása szerint, azonban ezt a fellebbezési indokot a perben megtartott másodfokú tárgyaláson visszavonta, azt nem tartotta fenn.

A felperes fellebbezésével szemben az alperes a fellebbezési ellenkérelmével az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a felperes másodfokú perköltségben marasztalását mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy nem lehet rendeltetésellenesnek tekinteni egy olyan munkáltatói magatartást, amely a perbeli időszakban hatályos jogszabály lehetőségével élve indokolás nélkül szünteti meg a kormánytisztviselők jogviszonyát. A Ktjv. 8. § (1) bekezdés b.) pontja egyértelmű és konkrét felhatalmazást adott a munkáltatónak az ilyen eljárásra, az utóbb nem tekinthető jogellenesnek. Utalt arra, hogy a felperes részére a tájékoztatást olyan személy, nevezetesen [REDACTED] adta, aki nem volt munkáltatói jogkörgyakorló, az ő nyilatkozata joghatást kiváltására nem volt alkalmas. A 2010. június 1-jén lezajlott tájékoztatást követően indult meg az a folyamat, amelynek eredményeként kialakításra kerültek az új szervezeti egységek és meghatározták a szükséges létszámot. A felperes állításának ellentmond az, hogy nem a jogszabály hatályba lépést közvetlenül követően, hanem egy későbbi időpontban került csak sor a felmentésére.

Az alperes vitatta, hogy a felperessel szemben olyan magatartást tanúsított volna, amely a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközik, illetőleg fenntartotta az álláspontját abba is, hogy nem tett olyan intézkedést, amely a hátrányos megkülönböztetés tilalmát sérti.

A felperes fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalához szükséges bizonyítást lefolytatta, a feltárt tények mérlegelésével és a vonatkozó jogszabályok alkalmazásával meghozott döntésével, és annak indokaival a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt nem értett egyet, ezért azt megváltoztatta.

A kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 2010. július 6-án lépett hatályba. Ezen törvény hatálya alá tartozó munkáltatónál foglalkoztatottak közszolgálati jogviszonyát kormánytisztviselői jogviszonná alakította át. A Ktjv. 8. § (1) bekezdés b.) szerint a kormánytisztviselői jogviszonyt a munkáltató felmentéssel, indokolás nélkül megszüntetheti. Ezen jogszabályi felhatalmazás alapján járt el az alperes a felperes jogviszonyának megszüntetését érintően. Az Alkotmánybíróság a jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálata alapján a 8/2011. (II.8.) AB határozatával megállapította, hogy a Ktjv. 8. § (1) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt 2011. máj 31. hatállyal megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróság 8/2011. (II.8.) AB határozatának meghozatalát követően a több munkaügyi bíróság előtt folyamatban lévő ügyben a határozat alkalmazásának kizárására irányulóan az

Alkotmánybíróság előtt egy újabb eljárás indult ugyanezen jogszabályi rendelkezés egyedi ügyben való alkalmazásának kizárására irányulóan. Az Alkotmánybíróság ezen indítványokat a 2012. július 16-án kihirdetett III/505/2012, számú határozatával elutasította, de kifejtette, hogy az egyedi ügyet elbíráló bíróságok jogosultak arra, hogy a Kjtv. Már alkotmányellenessé nyilvánított, de még hatályos 8. § (1) bekezdés alapján felmondással megszüntetett köztisztviselői jogviszonyról szóló perben önállóan értékeljék a felmondás jogszerűsége megítélésakor azt a tényt, hogy a felmondáskor a felmondásra jogot adó jogszabály alkotmányellenességét és hatályvesztésének időpontját az Alkotmánybíróság már megállapította.

A másodfokú bíróság a jelen perben ezen alkotmánybírósági rendelkezés ismeretében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Megállapította, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetéséhez vezető intézkedések olyanok, amelyek alkalmasak annak megállapítására, hogy az alperes az Mt. 4. § (19) bekezdésébe ütköző módon gyakorolta a jogviszony megszüntetésre vonatkozó jogát. A felperest 2010. június 1-jén tájékoztatta a munkáltatója képviselőjében eljáró [REDACTED] arról, hogy a felperes munkáját ugyan nem tudja megítélni, de a kölcsönös bizalom a kettőjük jogviszonyában hiányzik, mert a felperest a korábbi kormány alkalmazta. Tájékoztatást kapott a felperes arról is, hogy megindult az átalakítás folyamata, de az intézkedéssel a munkáltató megvárja annak a jogszabálynak a hatályba lépését, amely alapján a jogviszonyt indokolás nélkül megszüntetni és amely az eljárást jogszerűvé teszi.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes eljárása az akkori jogszabálynak megfelelt, de nem felelt meg az Mt. 4. § (1) bekezdésében foglaltaknak, ugyanis ez az eljárás alkalmas volt arra, hogy a felperes jogos érdekeit csorbítsa, érdekérvényesítési lehetőségét korlátozza (Mt. 4. § (2) bekezdés). Attól, hogy egy munkáltatói intézkedés jogszerű, az nem jelent egyértelmű rendeltetésszerűséget is. A felperes erre eredményesen hivatkozott.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes maga sem vitatta azt, hogy a felperes tájékoztatása ilyen módon történt meg, a munkáltató nem rendeltetésszerű joggyakorlását támasztja alá az a tény is, hogy a tájékoztatást követően a felperest és munkatársait nem foglalkoztatta, feladatot részükre nem adott, hanem a jogviszony megszüntetésére csak akkor intézkedett, amikor az alperes számára kedvező jogszabály már hatályban volt. A felperest ezzel eljárással megfosztotta attól, hogy a Ktv. 17. § (2) bekezdésének rendelkezése szerint közölt indokolással történő megszüntetés esetén megalapozottan jogorvoslati eljárást kezdeményezhessen, és érdekeit a bíróság előtt megvédje. A Kjtv. 8. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített rendelkezés jelentősen leszűkíti azoknak az eseteknek a körét, amikor a kormánytisztviselő a siker reményében fordulhat a bírósághoz, és a bíróság a felmentés jogszerűségét érdemben el tudja bírálni, hiszen a munkáltatói intézkedés mögött nincs indokolás, amely törvénynek megfelelése azt jogszerűvé teszi. A jogorvoslati lehetőség ugyan megmaradt, de a jogszabályt az „kiürítette”, a bíróság a felmentést csak formai okból vizsgálhatta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes eljárásának rendeltetésellenességét támasztja alá a perben ugyancsak nyilatkozatot tevő dr. Gaál András Levente tanúvallomása is, aki a felperes munkájával, teljesítményével kapcsolatos szempontokra hivatkozott. Nem vitatta, hogy a felperes teljesítményét az előző kormány teljesítménye alapján ítélte meg, az konkrét, felperesre egyediesített megállapításokat nem tartalmazott, ezért nem képezheti ez a nyilatkozat sem jogszerű alapját a munkáltató intézkedésének.

Annak nem volt perdöntő jelentősége, hogy a tájékoztatás a leendő államtitkártól származott, mivel annak alapján az alperes intézkedése megvalósult.

A másodfokú bíróság az előzőek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, az összegszerűség eldöntésére az iratokat az elsőfokú bíróságnak visszaküldi.

A másodfokú bíróság a Pp. 213. § szerinti közbenső ítéletet hozott, ezért a perköltségről és az eljárási illetékről még megállapítás szintjén sem kellett rendelkeznie, arról az eljárást befejező határozatában az elsőfokú bíróság dönt.

Budapest, 2012. november 28.

dr. Farkas Beáta s.k.
a tanács elnöke

dr. Slimbarszki Éva s.k.
előadó bíró

Ané dr. Viniczai Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
36.M.3835/2010/22.

Jua
03.08.
ju

KIM Közzolgálati Főosztály	
Érkeztető szám:	VI-M 28049/2010
Iktatószám:	VI-4002/1657/2010
Iktatás dátuma:	2012. MÁR. 08.
Melléletek száma:	
Ügyintéző:	[REDACTED]
Irántíri tátelezám:	

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

[REDACTED]
[REDACTED] ügyvéd) által képviselt

[REDACTED]
[REDACTED]
felperesnek

[REDACTED] jogtanácsos által képviselt

Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 2-4.,
levelezési cím: 1357 Budapest, Pf.: 2.) alperes ellen

kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és
jogkövetkezményei iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000,-
(kétszázezer) Ft perköltséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az állam javára – külön felhívásra – fizessen meg
420.000,- (négyyszázhuszezer) Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Fővárosi Törvényszékhez címzett, de
az elsőfokú bíróságnál három példányban benyújtható fellebbezésnek van helye.

A felek a jogorvoslati határidő lejártá előtt közösen kérhetik a fellebbezésnek tárgyaláson
kívül történő elbírálását. Amennyiben a fellebbező fél a fellebbezéssel egyidejűleg a tárgyalás
tartását nem kéri, a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha a
fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték
megfizetésére vonatkozik, az csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, illetőleg csak az ítélet
indokolása ellen irányul.

INDOKOLÁS

A bíróság a per adatai, a peres felek nyilatkozatai, a felperes személyes meghallgatása, dr. Gál András Levente, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] tanúvallomása, valamint a becsatolt okiratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes 2003. október 27. napjától állt az alperes jogelődje, a Miniszterelnöki Hivatal alkalmazásában határozatlan idejű közszolgálati jogviszonyban. A felperes munkavégzési helye a Miniszterelnöki Kabinetiroda Kormányzati Kommunikációs Központja volt, ahol a felperes osztályvezetői munkakört látott el. A felperes a Kormányzati Kommunikációért Felelős Szakállamtitkárság, Kormányzati Sajtóközpont és Stratégiai Tervező Főosztály Dokumentációs Osztályának volt az osztályvezetője. Munkaköri feladatai közé tartozott, hogy irányítja, vezeti és koordinálja a Dokumentációs Osztály munkáját; a kommunikációs vezetők igényei szerint háttéranyagokat, összefoglalókat készít; kapcsolatot tart a Miniszterelnöki Kabinet egyéb szerveivel, a kormányzati kommunikációért felelős vezetőivel; részt vesz az adatbázis-szolgáltatókkal kötendő szerződések előkészítésében, módosításában; kapcsolatot tart az adatbázis- és tartalomszolgáltatókkal. A felperes szervezeti egységének, a Dokumentációs Osztálynak a feladata volt a kormányzati kommunikációban résztvevők tájékoztatásának, felkészítésének elősegítése, háttéranyagok, összefoglalók tematikus gyűjtések stb. készítésével; a hazai írott és elektronikus médiában a miniszterelnök, a kormány, valamint a miniszterek tevékenysége nyilvános bemutatásának figyelemmel kísérése, ennek keretében – a megrendelői igényeknek megfelelő – szemlék, sajtóviesszhangok összefoglalók készítése.

Az alperes 2010. június 11-én ~~én~~ kelt iratával tájékoztatta a felperest arról, hogy a Miniszterelnöki Hivatal megszűnt, jogutódja az alperes. A kormány megalakítását követően május 31-én értesítették a felperest arról, hogy június 1-jén jelenjen meg [REDACTED], akkor még ki nem nevezett kommunikációs államtitkár irodájában. A felperes a többi munkavállalóval egyetemben június 1-jén 8 órakor megjelent, a munkáltató képviseletében jelen volt [REDACTED] kommunikációs államtitkár és [REDACTED]. [REDACTED] ezen alkalommal felhívta a köztisztviselőket, hogy mutatkozzanak be. Ezt követően elmondta, hogy ő már egy hónapja válogatja, hogy ki legyen a csapatában. Ennek kiválasztása során két szempontot tart szem előtt, az egyik, hogy ki, hogyan, miként dolgozik, a másik pedig, hogy meglegyen a kölcsönös bizalom. A jelenlévő köztisztviselők vonatkozásában a munkavégzésről nem tud nyilatkozni, mert nem ismeri őket, nem tudja, hogy hogyan dolgoznak. A kölcsönös bizalom azonban egyértelműen nem áll fenn, így a teremben lévők munkájára nincs szükség, amint a szükséges törvénymódosítás lehetővé teszi, megszüntetik a jogviszonyukat. Ezt követően a felperes már nem végzett munkát, bár munkaidőben folyamatosan a munkahelyén tartózkodott. A tájékoztatón jelenlévő köztisztviselők közül két fő jogviszonya nem került megszüntetésre.

A felperes főosztályát irányító Miniszterelnöki Kabinetiroda Operatív Működéséért Felelős Szakállamtitkárság megszűnt, s 2010. június 28-tól a 7/2010 (VI.28.) KIM utasítás szerint a Kormányzati Sajtóközpont és Stratégiai Tervező Főosztály, s ide tartozóan a Dokumentációs Főosztály is a kormányzati kommunikációért felelős államtitkár irányítása alá került.

Az alperes 2010. július 22-én kelt és közölt felmentéssel megszüntette a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát 2010. szeptember 22. napjával a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással. A

felmentés indokolást nem tartalmazott. A felmentő okiratot a munkáltatói jogkör gyakorlója, dr. Gál András Levente írta alá. A felperes 2010. július 23. napjától felmentési idejét töltötte. 2010. szeptember 13-án akként módosították a felmentő okiratot, hogy a felperes munkaviszonyának megszűnése 2010. szeptember 23. napján következik be. A felperes munkaviszonya megszűnésekor a napi átlagkeresete 27.823,-Ft volt.

Az alperes átszervezést hajtott végre, majd augusztus 31. napján kiadásra került a 17/2010. KIM utasítás, amelynek értelmében a Kormányzati Sajtóközpont és Stratégiai Tervező Főosztály, valamint a Dokumentációs Osztály is megszüntetésre került. A kormányzati kommunikációért felelős államtitkár irányítása alá a Kormányzati Kommunikációért Felelős Államtitkári Kabinet, valamint a Sajtó-és Kormányzati Kommunikációs Főosztály került. Ez utóbbi alá négy osztály tartozott; a Sajtókapcsolatokért Felelős Osztály, az Online Kommunikációs és Médiaelemző Osztály, a Szövegíró-és Szövegelőkészítő Osztály, valamint a Kormányzati Kommunikációs Osztály. A Dokumentációs Osztály feladatait részben az Online Kommunikációs és Médiaelemző Osztály, részben pedig a Szövegíró-és Szövegelőkészítő Osztály vette át. Mindkét osztály ezen túlmenően egyéb feladatokat is ellátott, például az Online Kommunikációs és Médiaelemző Osztály rögzítette a kormány vezető tisztségviselőinek nyilvános szerepléseit, gondoskodott a kormányzati (tárca) honlapok és kormányzovivo.hu egységes szerkesztésnek és arculatának kialakításáról, tervezte és működtette a kormány stratégiai programjához kapcsolódó online felületeket. A Szövegíró-és Szövegelőkészítő Osztály pedig többek között előkészítette és elkészítette a kormány és minisztériumi nyilatkozatok tartalmi részét, újságíró megkeresésre válasz tervezeteket, válaszokat készített.

A felperes 2010. augusztus 23-án keresetet terjesztett elő a felmentéssel szemben. Kérte a jogviszony megszüntetés jogellenességének megállapítását és annak megállapítását, hogy az a rendeltetésellenes joggyakorlás tilalmába ütközik. Kérte az alperes kötelezését 2010. szeptember 23-tól a felperes elmaradt illetménye és kamatai megfizetését, valamint kéthavi átalány-kártérítés megfizetésére. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes eljárása a rendeltetésellenes joggyakorlásba ütközik, mert azért nem szüntette meg korábban a felperes jogviszonyát, hogy mentesüljön a felmentés indokolásának kötelezettsége alól. E körben hivatkozott [REDACTED] államtitkár tájékoztatására, amiben elhangzott, hogy bizalomvesztés miatt megszüntetik a munkavállalók munkaviszonyát; de azzal megvárják az új jogszabály hatálybalépését. Az indokolás nélküli felmentés az Mt. 4. §-ban rögzített érdekérvényesítési lehetőség korlátozására vezetett. Indokolás hiányában ugyanis aránytalanul korlátozta a felperest az Alkotmány 57. § (1) bekezdése alapján megillető bírói jogvédelemhez való joga gyakorlásában. Az alperes eljárása az indokolási kötelezettség kikerülését célozta. Utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság 1068/B/310. számú AB határozatában megállapította a kormánytisztviselői törvény indokolás nélküli felmentést tartalmazó szabálya alkotmányellenességét. Allította továbbá, hogy a felperes munkaköre az átszervezés következtében nem vált feleslegessé, az új szervezeti felépítésben a felperes által ellátott feladatokat továbbra is megjelentették, a felperes által vezetett osztály megszűnésére nem lehet hivatkozni, annak csak az elnevezése változott meg. Hivatkozott arra, hogy a 2010. június 28. napján kiadott 7/2010. KIM utasítást a Dokumentációs Osztály továbbra is felsorolja szervezeti egységként. Önmagában az irányító személynek a megváltozása, az irányított szervezetre és a szervezeti feladatokra nem volt hatással, a 17/2010. számú KIM utasítás pedig csak 2010. szeptember 1. napján lépett hatályban. Az alperes által bizonyítékként hivatkozott függelék csupán főosztály szintig határozza meg a feladat és hatásköröket, az alperes azonban nem bizonyította például az új ügyrend csatolásával osztályra lebontva a feladatok megoszlását. A felperesi munkakör tartalma érdemben nem változott meg, csak az elnevezése alakult át. Észrevételezte, hogy a napi sajtófigyelést

korábban sem a felperes szervezeti egysége látta el. Kifogásolta, hogy az alperes 25 fővel létesített jogviszonyt már a felperes felmentési ideje alatt.

Hivatkozott továbbá az egyenlő bánásmód megsértésére. Ennek körében elmondta, hogy a felperes ahhoz a csoporthoz tartozott, amely az előző kormány regnálása alatt kapta meg a kinevezését. Védett tulajdonságként jelölte meg a felperes vélt politikai hovatartozását és azt, hogy a megelőző rendszerhez kötődött. Hivatkozott arra, hogy dr. Gál András Levente tanúvallomásából megállapíthatóan a közigazgatási államtitkár hivatalba lépésekor a felperes felmentése már „perfektum” volt. Általában kifogásolta, hogy az indokolás nélküli felmentés aránytalanul korlátozza a felperest megillető bírói jogvédelemhez való alkotmányos jogot. A felperes felmentésére politikai célok elérése érdekében, politikai indíttatásból került sor.

Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a munkáltató csak arról tájékoztatta a megjelölt munkavállalókat, hogy a jogviszonyuk vélelmezhetően megszüntetésre fog kerülni a feladatok átcsoportosítása és belső átszervezése folytán. Az előzetes tájékoztatás nem fejt ki joghatást. Az alperes létrejöttét követően egy hosszabb mérlegelési folyamat, szervezeti átalakulás eredményeként került kialakításra az új szervezeti egységek száma, és az ott dolgozó munkatársak létszáma. Rámutatott, hogy nem a kormánytisztviselői törvény hatályba lépésének napján, azaz június 6-án, hanem csak jóval későbbi időpontban, július 22-én került a felmentési okirat átadásra. [REDACTED] nem volt munkáltatói jogkör gyakorló, így az államtitkár által elmondottak munkajogilag nem is lehetnek relevánsak. Az, hogy elfogyott a bizalom, nem tekinthető politikai nézetről alkotott véleménynyilvánításnak. Előadta, hogy két kolléga azok közül, akik jelen voltak a tájékoztatón, nem került felmentésre. Az indokolás nélküli felmentést a jogszabály kifejezetten megengedte a perbeli időben, s bár az Alkotmánybíróság megsemmisítette az alkotmányellenes jogszabályt, de 2011. május 31-i hatállyal. Kifogásolta, hogy a felperes nem jelölte meg a vélt, vagy valós védett tulajdonságát. Állította, hogy az új kormányzati struktúra kialakításakor szakmai célkitűzés volt az új típusú – a korábbi sajtótevékenységtől eltérő – színvonalas, magas elvárásoknak megfelelő kormányzati kommunikáció megvalósítása, melynek érdekében átalakításra került a teljes korábbi kommunikációs terület és ez érintette a felperes közszolgálati jogviszonyát is. Előadta, hogy a felperes felmentésekor az átszervezés már megkezdődött, való igaz, hogy nem fejeződött be, de ez a bírói gyakorlat szerint nem is szükségszerű. A felmentésnek nem volt politikai motivációja, egy általános szakmai értéktétel és egy hosszabb átszervezés állt a felmentés mögött.

A kereset – az alábbiak szerint – **alaptalan**.

A Kjt. 8. § (1) bekezdése szerint a kormánytisztviselői jogviszonyt a kormánytisztviselő lemondással, valamint a munkáltató felmentéssel indokolás nélkül megszüntetheti.

A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban Mt.) 4. § (1) bekezdése szerint a törvényben meghatározott jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni, illetőleg teljesíteni. A (2) bekezdés szerint a jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetészerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul, vagy erre vezet.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 19. § (1)-(2) bekezdése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítetnie, hogy

a) a jogsérelmet szenvedő személyt vagy csoportot hátrány érte vagy - közérdekű igényérvényesítés esetén - ennek közvetlen veszélye fenyeget, és

b) a jogsérelmet szenvedő személy vagy csoport a jogsértéskor - ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint - rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal.

Ezek valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy

- a) a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy
- b) az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

A bíróság több alkalommal tájékoztatta a peres feleket a bizonyítási kötelezettségről és teherről akként, hogy a felperesnek kell bizonyítani a rendeltetésellenes joggyakorlást, valószínűsítienie, hogy védett tulajdonsággal rendelkezik és hátrány érte, ezt követően az alperest terheli annak bizonyítása, hogy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta.

Helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy az indokolás nélküli felmentés sérti a bírói jogvédelemhez való jogot, ezt az Alkotmánybíróság maga is megállapította 8/2011. (II.18.) számú határozatában. Miután azonban az alkotmányellenes jogszabály megsemmisítéséről az Alkotmánybíróság 2011. május 31-i hatállyal rendelkezett, így az alkotmányellenes jogszabály a perbeli időre vonatkozó felmentés kapcsán alkalmazni kellett.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban Abtv.) 40. §-a előírja, hogy ha az Alkotmánybíróság a jogszabály alkotmányellenességét állapítja meg, a jogszabályt teljesen vagy részben megsemmisíti. A 41.-42. § szerint az Alkotmánybíróság a megsemmisítésről szóló határozatát közzé teszi a Magyar Közlönyben. A határozat közzétételét követő napon veszti hatályát a jogszabály vagy annak rendelkezése. A 43. § (1)-(2) bekezdése előírja, hogy azt a jogszabályt, amelyet az Alkotmánybíróság a határozatában megsemmisít, az erről szóló határozatnak a hivatalos lapban való közzétételét követő naptól nem lehet alkalmazni. A jogszabálynak a megsemmisítése, nem érinti a határozat közzététele napján vagy azt megelőzően létrejött jogviszonyokat, s a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket. A (4) bekezdés akként rendelkezik, hogy az Alkotmánybíróság a 42. § (1) bekezdésében, valamint a 43. § (1)-(2) bekezdésében meghatározott időponttól eltérően is meghatározhatja az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését vagy konkrét esetben történő alkalmazhatóságát, ha ezt a jogbiztonság, vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja.

Az Abtv. főszabályként az Alkotmánybíróság határozatának közzétételét követő naptól (ex nunc) rendeli el a hatályvesztést, amellyel az alkotmányellenes jogszabály kikerül a jogrendből. Az ex nunc megsemmisítés elsődlegességét az indokolja, hogy a jogkövetkezmény a lehető legkevesebbé tegye kétségessé a már létrejött jogviszonyok alapján érvényesített jogokat, teljesített kötelezettségeket. Az Abtv. ezzel a jogbiztonság alkotmányos elvének érvényesülését teszi általános szabállyá. Az Abtv. külön rendelkezik az alkotmányellenes jogszabály hatályvesztéséről (a határozat közzétételét követő nap) és alkalmazhatóságáról. Ettől eltérően is rendelkezhet azonban az Alkotmánybíróság, ha ezt a jogbiztonság, vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos érdeke indokolja.

Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy miután az Alkotmánybíróság a Ktjv. 8. § (1) bekezdését 2011. május 31-i hatállyal semmisítette meg, az ezt megelőzően hozott olyan munkáltatói intézkedés, melyet erre a jogszabályhelyre alapítottak, nem jogellenes.

Az Alkotmánybíróság jogosult arra, hogy az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján a 42. § (1) bekezdésében, valamint a 43. § (1)-(2) bekezdésében meghatározott időponttól (határozat közzétételét/hivatalos lapban való közzétételét követő naptól) eltérően is meghatározhatja az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését vagy konkrét esetben történő alkalmazhatóságát, ha ezt a jogbiztonság, vagy az eljárást kezdeményező különösen fontos

érdeke indokolja. Az Alkotmánybíróságnak van jogköre annak meghatározásában, hogy az adott alkotmányellenes jogszabályt milyen időponttal semmisíti meg. Jelen esetben az Alkotmánybíróság a Ktjv 8. § (1) bekezdését a jövőre nézve semmisítette meg és ezen rendelkezését azzal indokolta, hogy miután ezen jogszabályhely megsemmisítése következtében a kormánytisztviselői jogviszony lemondással és felmentéssel való megszüntetése szabályozatlanul marad, időt kíván biztosítani a jogalkotónak az Alkotmánynak megfelelő szabályok megalkotására.

A jogszabály megsemmisítése nem érinti a határozat közzététele napján vagy azt megelőzően létrejött jogviszonyokat, s a belőlük származó jogokat és kötelezettségeket. Az alkalmazási tilalom kérdése fel sem merülhet akkor, ha az Alkotmánybíróság a jogszabályt nem a főszabály szerinti ex nunc hatállyal semmisíti meg, hanem a jövőre nézve egy konkrét, meghatározott időpont meghatározásával. Ezért a bíróság elvetette annak lehetőségét, hogy az Alkotmánybírósághoz forduljon az alkalmazási tilalom kimondását kérve – figyelemmel az Alkotmánybíróság legutóbbi, az alkalmazási tilalom és az ex nunc hatályú megsemmisítés viszonyára, valamint az ítélt dologra vonatkozó vonatkozó 1813/B/2010. számú határozatában kifejtettekre is.

A felperes a felmentéssel kapcsolatosan rendeltetésellenes joggyakorlásra és egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozott. A felperes a rendeltetésellenes joggyakorlás kapcsán lényegében azt jelölte meg, hogy azzal, hogy az alperes megvárta az indokolás nélküli felmentésről szóló jogszabály hatályba lépését, jogellenesen korlátozta a felperes érdekérvényesítési lehetőségét. A bíróság határozott megítélése szerint nem lehet rendeltetésellenesnek tekinteni egy olyan munkáltatói magatartást, ami a perbeli időben hatályos jogszabály lehetőségével élve indokolás nélkül szünteti meg a munkavállaló munkaviszonyát. A kormánytisztviselői törvény 8. §-a erre egyértelműen lehetőséget biztosított, önmagában ezért az, hogy a munkáltató élt ezzel a lehetőséggel, még akkor is, hogy ha emiatt a felmentő intézkedést később hozta meg, nem rendeltetésellenes, hiszen ezt a lehetőséget a perbeli időben hatályos jogszabály maga biztosította. A bíróság osztotta azt az alperesi álláspontot, mely szerint a felperes a rendeltetésellenes joggyakorlásra hivatkozással tulajdonképpen a felmentéskor jogszerűen alkalmazott jogszabály kritikáját fogalmazza meg, mely azonban jogilag nem értékelhető.

A bíróság megállapította [redacted] és [redacted] tanúvallomása alapján, hogy 2011. június 1-jén [redacted] arról tájékoztatta a munkavállalókat, hogy velük szemben a bizalom nem áll fenn és ezért a jogviszonyuk megszüntetésre kerül. A tanúvallomások meggyőzőek voltak, önmagában az, hogy ugyanúgy mondták el a tanúk a történeteket, nem jelenti azt, hogy a tanúk hamisan vallottak volna. A tanúk igazmondási kötelezettségük mellett tettek olyan nyilatkozatot, ami egybehangzó volt a felperes állításával, a bíróságnak nem merült fel kételye a tanúvallomások tekintetében. Megjegyzi a bíróság, hogy a későbbiekben az alperes maga sem vitatta a tájékoztatás megtörténtét, csak éppen annak hangsúlyait.

A bíróság tanúként hallgatta meg dr. Gál András Levente munkáltatói jogkör gyakorlót. A tanú elmondta, hogy maga döntött a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről, az alapján, hogy a felperes által vezetett osztály nem megfelelően működött, így a felperes munkáját sem találta megfelelőnek. A felperes politikai hovatartozása és semmilyen egyéb tulajdonsága sem számított, kizárólag ez a tény. A felperes területe általában rosszul teljesített. [redacted] nyilatkozata semmiképpen nem befolyásolta a döntésben.

Az alperes átszervezésre hivatkozott, mint a felperes felmentésének indokára. Ez annyiban függött össze dr. Gál András Levente tanúvallomásával, hogy a tanúvallomásból

megállapíthatóan az egész kommunikációs területet úgy ítélte meg az alperes, hogy nem megfelelően működik és ezért átszervezést hajtott végre, mely a becsatolt okiratok szerint egyértelműen érintette a felperes osztályát, akkor is, hogyha az átmeneti ideiglenes KIM utasítás szerint az osztály a felperes felmentésekor még létezett. A bíróság hangsúlyozza azt, hogy indokolás nélküli felmentésnél a bíróság vizsgálati lehetősége korlátozott, csak az vizsgálható, hogy az intézkedés a rendeltetésellenes joggyakorlásba, vagy az egyenlő bánásmód követelményébe ütközött-e. A rendeltetésellenes joggyakorlás nem volt megállapítható, mert önmagában egy jogszabályi lehetőség munkáltatói kihasználása nem minősül rendeltetésellenesnek.

A felperes hivatkozott az egyenlő bánásmód megsértésére. Az egyenlő bánásmód kapcsán azonban a felperes nem valószínűsített védett tulajdonságot. A bíróság életszerűtlennek tartotta azt a hivatkozást, hogy önmagában amiatt, mert az előző kormány alatt került kinevezésre a felperes osztályvezetőként, már a politikai hovatartozása is egyértelműen megállapítható lenne. A felperes által betöltött munkakör nem volt olyan jellegű, amely kifejezetten politikai jellegű lett volna, szakmai feladatokat látott el a felperes. A felperes nem valószínűsített vélt politikai hovatartozást, ilyenről egyik tanú sem tudott nyilatkozni, sőt, azt cáfolták. Önmagában az, hogy [REDACTED] június 1-jén egy általános tájékoztatón, melyen a felperesen kívül számos más munkavállaló is jelen volt, azt mondta a munkavállalóknak, hogy a bizalom velük szemben nem áll fenn, nem értékelhető politikai értékítéletnek, mert ilyen alapon valamennyi, a minisztérium állományában lévő köztisztviselő politikai hovatartozása feltételezhető lenne önmagában azon az alapon, hogy az előző kormányban dolgoztak. Dr. Gál András Levente tanúvallomásaiban egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a felperes felmentéséről ő döntött, azzal kapcsolatosan [REDACTED] nem is konzultált. A tanú arra is egyértelműen nyilatkozott, hogy milyen szempontok alapján döntött a felperes felmentéséről, ezek egyértelműen a felperes munkájával, teljesítményével kapcsolatos szempontok voltak. A megelőző rendszerhez kötődés, mint olyan a bíróság megítélése szerint védett tulajdonságként nem értékelhető, mert az a felperes által betöltött munkakör és egyéb körülmények alapján nem a személyiség lényegi vonása, márpedig egyéb helyzetként (Esélytv. 8.§ t) pont) csak ekkor vehető figyelembe.

Mindezekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a felperes nem valószínűsített védett tulajdonságot, az alperes azonban bizonyította az egyenlő bánásmód megtartását. E körben a bíróság elsősorban dr. Gál András Levente tanúvallomására utal, aki a felperes felmentéséről döntött és tanúvallomásaiban elmondta, hogy a döntés alapja a felperes munkája, osztályának működése volt, egyéb szempontok nem játszottak szerepet. [REDACTED] tanúvallomásaiban az átszervezést követő szervezeti felépítésre és az egyes osztályok feladataira nyilatkozott alátámasztva az alperesi tényállításokat. A tanú nem tudta megítélni, hogy miért került a felperes munkaviszonya megszüntetésre, utalt arra, hogy arról a munkáltatói jogkör gyakorlója döntött, de állította, hogy a felperes feladatával volt összefüggésben. Nem bírt tudomással a felperes értékeléséről. A tanú ugyancsak nem tudott nyilatkozni a felperes politikai hovatartozásáról.

Az alperes okiratokkal s [REDACTED] tanúvallomásával igazolta, hogy a felperes osztálya a felmentést követően, legkésőbb 2010. szeptember 1-jén megszűnt, nem csak az elnevezése változott, a feladatok szétozásra kerültek és kibővültek új típusú feladatokkal.

Önmagában az új létszámfelvételnek nem volt jelentősége tekintettel arra, hogy a felperes munkakörébe, a Dokumentációs Osztály osztályvezetői munkakörébe az alperes nem létesített új jogviszonyt, de ez tulajdonképpen nem is vizsgálható indokolás nélküli felmentés esetén.

A bíróság ismételten hangsúlyozza, hogy indokolás nélküli felmentés esetén kizárólag a rendeltetésszerű joggyakorlás megvalósulása és az egyenlő bánásmód követelményének megtartása vizsgálható, egyéb vizsgálati lehetősége a bíróságnak nem volt. Csupán ezek megsértése esetén állapítható meg jogellenesség. Adott esetben a perben állított, de a felmentésben nem szereplő átszervezés valótlansága sem feltételezhető, eredményezze jogellenességet, azt csupán az egyéb körülmények között értékelhetné a bíróság. A bíróság azonban a bizonyítási eljárás eredményeképpen megállapította, hogy a felperes nem bizonyított rendeltetésellenes joggyakorlást és védett tulajdonságot sem valószínűsített.

Mindezekre tekintettel a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A bíróság a pertárgy értékét a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.) 24. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja alapján az egyévi átlagkeresetben határozta meg. A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pervesztes alperes költségeinek megfizetésére. A bíróság a perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, annak összegét azonban némileg mérsékelte a (6) bekezdés alapján figyelemmel a tárgyalások számára.

A bíróság rögzíti, hogy a felperest munkavállalói költségkedvezmény átlagkeresete alapján nem illette meg, így a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti illeték megfizetésére.

A fellebbezésre vonatkozó rendelkezés a Pp. 233. §-án alapul.

Budapest, 2012. január 17.

Kulisily Mária s. k.
a tanács elnöke
az aláírásban akadályozott
[redacted] és
[redacted]
[redacted] ülnökök helyett is

A kiadmány hitelesít.

kiadó

